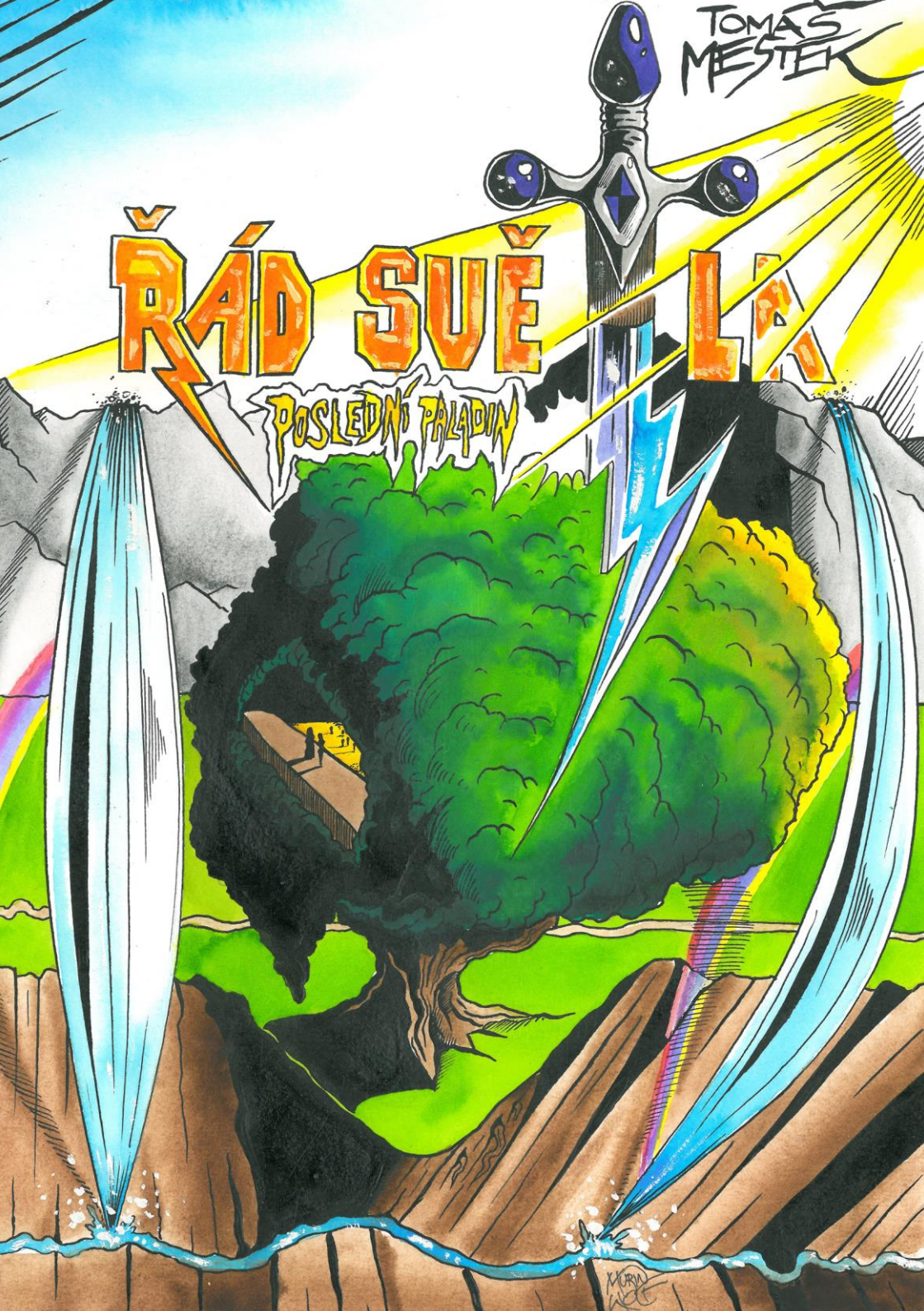

TOMAS
MESTEK

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

Tomáš Mestek

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

ŘÁD SVĚTLA.....	2
PODĚKOVÁNÍ	5
STUDNA VZPOMÍNEK	6
ZLODĚJ KRAV	27
BARGLEN	44
DARKMÚR	63
ČERNÁ TLAMA	85
PRAVDA.....	114
OSUD.....	132
KRVAVÁ CESTA	148
DOBŘE RÁNO	163
ZÁCHRANA	190
PROROCŤVÍ.....	216
NU'AR	235
PROPLETENÉ OSUDY	258
DRUMBATORA.....	283
MÍSTO KLIDU A MÍRU	309
SOUMRAK	337
COPYRIGHT.....	365

Proroctví Temnoty...

Až temnota udeří, oheň chaosu se rozhoří.
Až lidé hrůzou zakřičí, plameny války svět pohltí.
Až padne poslední paladin, Pán Temnoty se navrátí.

Proroctví Světla...

Dokud Poslední Paladin bude živ, Řád Světla bude žít!
Poslední paladin přinese naději.

Poděkování

*Chci moc a moc z celého srdce poděkovat za pomoc
Zdeňce Maškové a Zdeňce Maškové starší.
Moc a moc Vám děkuji, že jste mi pomohly.
Vážím si toho.*

*Moc děkuji za pěkný návrh obálky, který pro mě vypracoval
můj kamarád Vlád'a Kočička mladší.*

STUDNA VZPOMÍNEK

Od smrti Krále Gronwolda, nejvyššího paladina, a od doby, kdy z Řádu Světla zbyl už jenom ten poslední... poslední paladin, uplynulo 20 let.

Jednoho krásného rána na západě Arwelonu...

Dirion zívá a v posteli se líně protáhl. Pomalu si sedl a vychutnával si zpěv ranních ptáčat, která vesele štěbetala venku a vítala nový den. Obrátil se a pootevřel pravou stranu okna, které bylo nad postelí. Často zjišťoval, že je otevřená svou hlavou, když se praštil o rám. Byla příjemná změna to pro jednou zvládnout rukama. Vyklonil se ven a protáhl se. Nadechl se čerstvého ranního vzduchu a vystavil se prvním paprskům slunce.

Veselým štěkotem ho pozdravil za domem pes Diego. Slepice mu hned odpověděly a kohout nedovolil, aby na něj zapomněli, takže zakokřhal. Zachrochtala i prasata. Na zeleném poli zabučela kráva, která ho také zdravila, a nakonec zamečela koza. Jenom kůň ze stodoly se neozval. Dirion si hned na to pro sebe řekl: „Krásné ráno! Čeká mě další skvělý den na naší farmě.“

V tom někdo zabouchal na dveře jeho komory a ozvalo se: „Vstávej nebo tě nakopu do zadku! Snídaně je na stole, kdybys to náhodou nevěděl!“

Dirionova nálada z krásného rána hned ustoupila a on zamručel: „No jo, už jdu, otče!“ Pak si dodal pro sebe: „S tím krásným dnem jsem to asi řekl předčasně.“ Přičichl k jedné ze svých košil z minulého dne a usoudil, že asi musela projít bahenní válkou všech prasat a tak ji raději nechal být. Vzal druhou a poznal, že v té před dvěma dny oral půlku pole skoro až do noci. Nakonec si vybral modrou košili, přes ni si vzal černou vestu a vyhrnul si rukávy. Oblékl si černé kalhoty a hnědé vysoké boty.

Konečně se vybelhal z komory, neboť slyšel další otcovo povzbuzení. „Tak kde jsi?! Už jsi tady?! Koukej pohnout nebo si tam dojdu!“ Nad tou poslední větou se Dirion zasmál, protože jeho starší otec už málokdy někam chodil, natož aby se takto namáhal.

Dirion vstoupil do světnice a jeho otec Galigor na něho zíral, jako by právě spáchal největší zločin všech dob. „No to je dost. Mám dojem, že spíš ve špatném domě. Líná prasata spí v chlévě.“

Dirion mu na to chtěl něco odpovědět, ale nakonec si dodal jen pro sebe: „V tom případě jsi ty otec všech líných prasat.“ Posadil se a Galigor prohlásil: „Umyl sis ruce?“

Jen, co se mladík usadil, hned se zvedl: „Ne!“

„Tak mazej!“

Dirion vyšel ven před dům a namočil si hlavu i ruce v sudu a zase se vrátil zpátky dovnitř, jen špatně zavřel dveře. Posadil se s Galigorovým komentářem: „Jak malý dítě, umyj si ruce, udělej tohle a támhleto. A já myslel, že ti tu farmu jednou předám a že to budeš dělat sám. Jak to mám předat někomu, kdo se ani nedokáže včas zvednout z postele?“ Ve skutečnosti tento komentář celý řekl Dirion, protože to slýchal každé ráno, a jeho otec jen civěl.

Galigor dal nakonec synovi pohlevek a řekl: „Neskákej mi do řeči!“

„Já jsem si chtěl jenom ukrátit snídani,“ dodal pobaveně Dirion.

Otec mu přisunul talíř: „A jez! Ať je to v tobě! Máš dneska moc práce.“

Dirion pohlédl na svůj chudý talíř, kde byly dva krajíce chleba, sýr, jedno vejce a slanina, zatímco jeho otec se cpal tučnou klobásou, půlkou chleba a ještě jako bonus si přidal jitrnici. Pak se smutně podíval na Galigorův talíř a jeho otec na něj pohlédl a pokrčil rameny: „Musíme šetřit. Jsem navíc starý člověk, co potřebuje jíst.“

Mladík však pořád loudivě hleděl na druhý talíř smutným, šedým očima a čekal, dokud se nad ním nakonec neslitoval a neřekl: „No tak tady máš ještě půlku klobásky a žer, nenažranče loudivej.“

Hned začal hltat, ale Galigor se zvedl, že si nalije čaj z konvice. Když byl zády ke stolu u pece, tak se pootevřely dveře a něco vběhlo dovnitř. Ve chvíli, kdy se obrátil zpátky s hrnkem čaje, zrudnul

vzteky, rozklepala se mu ruka, polil se a vykřikl. „Au! Do hnoje! Kde je ta jitrnice! Že tady zase byla ta chlupatá potvora!“

Dirion se fakt snažil, aby nevybuchnul smíchy, a raději se díval jinam, když Galigor práskl hrnkem, kde už byl čaj jen po dně, a vykřikl: „Kolikrát ti mám, Dirione, říkat, abys ty dveře zavíral pořádně!“

Chlapec si utřel pusu a řekl: „Rád bych, ale jdou špatně zavřít. To je jediné, co udělat neumím.“

Otec na něj jen zavrčel, ale jinak mlčel, protože nevěděl, co na to říct. Pak si zašel do sklepa pro novou jitrnici. Než odešel, ještě pronesl: „Neboj se, vezmu si ji z tvého dílu jídla. Musíme šetřit. A ohledně toho psa, to si s tebou ještě vyřídím.“ Na chvíli zmizel a Dirionovi se ulevilo, že má chvílku klidu.

Diego totiž nebyl v domě poprvé a Galigor svého syna už asi rok trestal pokaždé, když pes něco provedl. Jednou Diego viděl, jak Galigor mlátil Diriona holí, která už byla dávno zlomená, a tak, když pak ten večer nesl Diegovi mísu s jídlem, pes počkal, až mu ji v klidu položí na zem, aby ho mohl s libostí pokousat tak, že jeho večere zároveň zůstala bez újmy. Diego byl tehdy tak pečlivý a precizní, že mu dokonce roztrhnul i kalhoty. A od té doby se k němu Galigor nepřibližuje a Diego se přibližuje ke Galigorovi jen tehdy, když mu jde sežrat jídlo.

Konečně se oba najedli a dokonce bylo i ticho. Galigor uklidil a umyl nádobí. Dirion žasnul, že jeho otec ještě něco dělá rukama a

nebo že vůbec něco dělá. Většinou ho viděl jen spát nebo jíst a nebo obojí najednou.

Galigor se posadil zpátky k synovi, který čekal na běžnou ranní instruktáž, aby věděl, že se opět celý den nebude nudit. „Takže ... podojíš kozy! Chci dneska kozí mlíko, protože kravího mám ažaž. Ale neboj, krávy podojíš taky. Pak dáš najíst prasatům a zrní slepicím a pořádně jim tam uklidíš. Vyhřebelcuješ Isandila a dáš seno Delvorinovi. Nevím, proč jsi musel dát zrovna čtyřem našim koním jména po paladinech. Ale je to docela příhodné, protože dva už jsou pryč a Isandil je také starý, takže zbyde pouze Delvorin.“

Dirion hned protestoval. „Ne, já chci Isandila. Isandil není starý a může tady zůstat s Delvorinem. Proč to raději neřekneš na rovinu, otče! Ty chceš Isandila prodat, že jo?!“

Galigor vzdychl. „Potřebujem peníze, Dirione. Sotva tuhle farmu utáhneme, protože už jsme poslední farma, která zde zbyla. Mlýn je pryč. Obě sousední farmy jsou v čudu. Byly doby, kdy jsme živili skoro všechny lidi dole v Darkmúru, a teď? Sotva se uживíme sami.“

Dirion na to nereagoval a jeho otec vzdychl. Nakonec pokračoval: „Tak dál, odpoledne je hlavně potřeba zorat druhou půlku pole a zítra už musíme zasít. Dávno jsme zmeškali termín, takže letos zase nestíháme.“

Mladík se už chtěl zvednout: „Všechno?!“

Galigor se však jen usmál: „Ne! Ne! Ještě si sedni, hošku! Dneska si trochu mákneš, protože včera jsem počítal krávy a ...“

„Tys počítal krávy, otče? Tys byl tak daleko od domu?!“ žasl Dirion a těsně se vyhnul pohlavku.

„Přestaň mě přerušovat, do prkýnka! Máme 27 krav ze 30, takže nám je asi někdo krade.“

„Dobřej postřeh a nebo možná přeskočily ohradu a vyšly si na procházku při měsíčku. Třeba už je nebavilo, jak tady pořád řveš.“

Galigor zrudnul a křikl: „Nebud' drzej!“

„Co vlastně máš na mysli? Nemyslíš snad...“

„Dobrý postřeh, Diriónku,“ usmál se starý pán. „Máme tady zloděje krav, takže kromě práce ve dne tě čeká ještě práce v noci, protože celou noc budeš hlídat a na toho zloděje si počítáš.“

„No super!“

Galigor zívl a zvednul se od stolu.

„A co budeš dělat ty?“

Otec místo odpovědi zalezl za pec na velmi pohodlné místečko a pak řekl: „Já mám taky hodně práce. Musím ted' hodně přemýšlet.“ Lehnul si a zavřel oči.

„To vidím. Ostatně jako vždycky.“

Galigor otevřel jedno oko a mrknul s ním na Diriona: „Jsem starý muž. Musím hodně spát.“

„Copak nespíš v noci?“

„To už je pro mě málo.“

„Aha.“

„Měj úctu ke starším. Když budeš hodný a pěkně pracovat, tak ti třeba pomůžu. Večer tě možná na hodinku vystřídám, až budeš hlídat. Ted' jdi makat, pak ti to zkontroluju.“

Dirion zavřel venkovní dveře, ale opět je nedovřel správně a ony zůstaly pootevřené. Sotva vyšel ven, něco na něj skočilo a úplně ho to povalilo. Diego mu začal olizovat obličej radostí, že ho vidí. Dirion měl také radost a drbal hnědočerného psa, který trochu připomínal vlka, v kožichu. „No taky tě rád vidím, ale pěkně jsi mě vyválel. Podívej, jak vypadám, ještě jsem ani nezačal pracovat a už jsem jako to prase a to to byla čistá košile.“ Ještě jednou podrbal Diega za ušima a řekl: „Copak, chutnala ti jitrnice?“

Diego se olíznul. „Výborně, aspoň ti nebudu muset dávat ranní baštu.“ Pes však najednou smutně zamručel a nasadil žalostný pohled svýma loudícíma očima.

Dirion se usmál: „No tak já ti dám.“ Vešel do stodoly, která stála vedle, a uvnitř hned zařehotali dva koně, aby svého pána uctivě pozdravili. Z nějaké podivné skrýše vytáhl pamlsek a Diego ho hned

slupnul a čekal na další. Už pak ale dostal jen miskou, kterou mu dal Dirion na studnu za stodolou.

Pak začal Dirion pracovat. Práce mu šla hezky od ruky. Jakmile vlezl do kurníku a hodil slepicím zrní. Jedna mu začala skákat po hlavě a druhá po zádech. Nakonec měl problém, když si ho málem spletly se zrním. Rychle zmizel, že ani pořádně kurník nezavřel a dvířka zůstala pootevřená. Slepice si toho zatím nevšimly, protože tomu nevěnovaly pozornost. Měly na práci pro své zobáky lepší věci ... zrní!

Dirion pak podojil kozy a krávy. Část kravského mléka si vychutnal a zbytek uložil do sklepa. Kozí mléko v nádobě položil opatrně - aby nevzbudil Galigora, který už zařezával za pecí jako dřevo - do světnice na stůl. Pak vyšel ven a opět špatně zavřel dveře. Vlezl přes ohrádku k prasatům a skoro toho litoval, protože o jedno zakopl, připletlo se mu pod nohy. Rozplácnul se ve velké zabahněné louži, která skoro připomínala žumpu, a vyplašil z ní sele, které se tam doted' vesele rochnilo. Dirion se zvedl a sám vypadal jako prase. Nakrmil zvířata a rychle několik z nich nahnal zpátky. Snažil se vytrít si bahno z očí, ale moc mu to nešlo. Pak zavřel dvířka na západku, o kterou však zavadil druhou rukou, když si mnul oči, a dvířka ohrádky se pootevřela.

Dirion si trochu umyl u studny za stodolou obličej, aby viděl, a Diego mu pomáhal, když ho olizoval. Pak se rozběhl a špinavý jako prase přiskočil na poli za domem ohradu kravského výběhu. Když bylo slunce už vysoko, běžel vstříc stádu krav. Ty se vyplašily a šly mu z cesty. Proběhl kolem nich, jen okem je spočítal a přesvědčil se, že jich je opravdu 27. Na konci výběhu opět přiskočil ohradu a pro

změnu si roztrhnul kalhoty. Diego zaštěkal a přeskočil za ním. To on byl totiž důvod, proč se krávy až tak moc plašily, i když ho už dobře znaly.

Dirion vběhl do lesa, který se rozkládal za zeleným polem. Velký les, který ležel takhle blízko Šedých hor na samém okraji hranic Goriadoru, byl velmi rozmanitý a řídký, protože byl přerušován zelenými poli a loukami. Ideální místo pro farmy i mlýny, protože tam ze severu tekly přítoky řeky Alvae. Dirion se zastavil právě u jednoho ramene řeky, která tady spíš připomínala větší, širší potok, který se prudce řine ze zalesněných kopců a tvoří na mnohých z nich krásné vodopády.

Dřepl si ke břehu, dotkl se vody a usmál se. „Je docela vlažná.“

Přiblížila se modrá liška, čichla si k němu a pak si pro sebe řekla: „On je to člověk? Já myslela, že to je prase.“

Když přiběhl Diego, modrá liška už byla pryč. Lépe pro ní.

Dirion neváhal a plácl sebou do vody a nechal se unášet příjemným a nadnášejícím proudem. Plaval pod hladinou jasné, zářivé vody, aby se pořádně protáhl a hlavně umyl. Byl slyšet hřmot prvního z vodopádů a tak se do něho vrhnul šipkou a šplouchnul dole do stříbrných, zpěněných vln potoka. Pokračoval dál, dokud neseškočil poslední vodopád, kde potok končil menším jezírkem. Skrže zelené stromy prosvítaly paprsky slunce a dělaly jezírko ještě krásnějším. Bylo to jedno z oblíbených míst, kam rád chodil odpočívat od práce a od Galigora. Tady byl klid.

Diego už tady na něho čekal a štěkal, aby vylezl, ať není na břehu sám. Pes dobře věděl, kde ho hledat. Nikdy se mu neztratí, protože se znají velmi dobře už celý život. Jsou jako nerozlučná dvojka, jedna duše.

Dirion si promnul mokré, černé vlasy a vyždímal modrou košili. Už vypadala mnohem lépe a tak si ji vzal na sebe a šel si dál užívat horký, pracný den na farmě.

Cestou se však ještě někde zastavil. To místo ho strašně přitahovalo. Na kopci, kde u lesa končí hranice farmy a vlastně i hranice jeho domova, stála starodávná studna. Dobře věděl, že mají studnu, ale sem si chodil sednout a přemýšlet. Ze zeleného kopce byl krásný výhled na farmu i na okolní skupiny stromů a louky. Ještě trochu dál dolů z kopce, dál na jih, protékala lesem bystřina, kde býval starý mlýn, který už byl dávno opuštěný.

Dirion si sedl na studnu, vytáhl vědro s vodou a napil se z plechového kelímku, který často nechával ve vědru, a hleděl na tu krásu před sebou. Užíval si lehký vánek, který mu čečral vlasy, a hladil Diega po hlavě. Sám nevěděl, čím to je, ale voda z této studny byla poněkud unikát. Byla lepší než ta, co měli doma. Není divu, voda v ní pochází původem až z hlubin Šedých hor, které jsou na západě. Vrcholy těchto hor se nad farmou, kde žije Dirion a Galigor, tyčí jako strážní věže a noří okolní les do tajemného stínu, když zapadá slunce.

Napil se a hned viděl vše jasněji. Nechodil sem jenom přemýšlet, ale také vzpomínat. Vzpomínat na lepší časy.

Kdysi tomu tak nebylo. Galigor nebyl tak uřvaný a mrzutý. Pamatovali lepší časy. Dirion věděl, že se nejspíš blíží den jeho dvacátých narozenin. Už si ale své narozeniny ani nepamatoval, protože je naposledy slavil v pěti letech - v době, kdy ještě žila jeho matka - Liliel. Nyní bude brzy plnoletý, ale na věci to nic nemění. Galigor ho drží na farmě zuby nehty, klidně by ho i přivázal, ale to by zase nemohl pracovat. Dirion tu však nezůstával jenom kvůli otci, ale kvůli tomu, že to tady měl rád, měl rád zvířata, o která se staral, a měl rád farmu, která jednou snad bude jeho, pokud mu ji Galigor předá, ovšem to na to zatím nevypadá. Ve svém srdci toužil poznat svět, ale ve své mysli věděl, že se nikdy nepodívá dál, než je vesnice Darkmúr, která byla jen kousek po cestě lesem na východ od farmy. Proto často vyhledával svá oblíbená místa na vyvýšených kopcích a skalách, aby viděl dál, aby viděl, co je tam v dáli, aby viděl svět jako na dlani a hlavně to, co nemohl mít. Prostě to chtěl vidět, musel být u toho. To byla Dirionova touha, útěcha i smutek zároveň. Zvláštní, smíšený pocit, který mu dával naději, ale zároveň mu ji bral.

Galigor býval hodnější a klidnější. Četl Dirionovi před spaním příběhy z legend. Také byl starostlivý a dobrý učitel, vše ho naučil. Bral ho do Darkmúru do knihovny i ke kováři a na trhy, dokonce i do hospody, kde Dirion bedlivě naslouchal, jak si lidé vyprávějí historiky.

Ze všeho nejvíce miloval legendy a příběhy o Řádu Světla, o Řádu pěti paladinů, jenž jsou mezi sebou propojeni přísnou přísahou chránit navždy dobro Arwelonu. Říkalo se jim také bratři Světla, protože pouto jaké mezi sebou měli, připomínalo bratrství. Aby

mohli dostat mocným slibům, ke kterým zapřísahali své životy, byli obdařeni nebeskou mocí z Amidilonu, z Kamene Světla, který sám archanděl Archonel daroval lidem. Porušil tak přísnou přísahu o nezasahování do osudu lidí, která byla vyřčená samotným bohem Světla - Sathornem. A tak byl také samotný Archonel potrestán. Tento příběh nikdy nepřestal Diriona fascinovat a nikdy ho nepřestal obdivovat. Ze všech dějin Arwelonu ho paladinové a jejich boje, vítězství a války zajímali nejvíc. Číst něco takového bylo pro něho něco neuvěřitelného a na chvíli sám věřil, že je výjimečný, že sám bojoval po boku největších hrdinů a zachraňoval Arwelon, ale pak se probudil a ten sen skončil. Zjistil, že není paladin, že není hrdina, ale že je pouhým farmářem. A nic se nezměnilo.

Jednoho dne se však něco stalo. Tehdy se malý, pětiletý Dirion podíval mnohem dál, než jen do Darkmúru, podíval se do Bargerasu, do hlavního města království Goriador. Do města, které bylo skoro celé ze zlata, a samotný královský palác stál na vysoké zlaté hoře ...

Malý Dirion stál venku před domem a hrál si s malinkým štěňátkem jménem Diego. Otec vyšel ven a usmál se. „Připraven na cestu?“

Chlapec přikývl a řekl: „Ano, tati!“

„Korunovace nového krále je velká věc. Nikdo tam nechce chybět. Ostatní farmáři už jsou na cestě. Určitě nechceme zůstat pozadu a přijít pozdě, že synku.“

„To teda nechceme!“

Galigor se usmál a pohladil chlapce po krátkých, černých vlasech. Z domu vyšla silnější žena s černými vlasy, stejnými jako měl Dirion, a usmála se. Hoch jí úsměv oplatil a ona roztáhla náruč se slovy: „Pojď sem ke mně, Diriónku, můj milý synku!“

Rozběhl se a když sevřel mamčinu náruč, vykřikl: „Mami! Proč nemůžeš jít s námi?“

„Protože mamince není dobře, víš?“ přistoupil k nim Galigor.

Chlapec se slzami v očích vzlykl a řekl: „Budeš tady, až se vrátím? Počkáš tady?“

Otec se zasmál, ale matka také vzlykla a řekla: „Neboj se, můj malý Dirione, budu tady. Budu tady na tebe čekat, Diriónku. Budu ve tvém srdci, jako ty budeš zase v mém.“ Ukázala něžně prstem na své a pak na jeho srdíčko.

Mezitím Galigor nasedl na vůz s koňmi, ohlédl se a řekl: „Pojď už, chlapče, ať nepřijedeme pozdě. Je nejvyšší čas vyrazit.“

Dirion nasedl do vozu a posadil se vedle otce, ale pořád se celou cestu díval zpátky, jak mu maminka mává, dokud nezmizeli za obzor. Až pak se Liliel obrátila k domovu a křečovitě se chytila za břicho.

Dirion se za jízdy do Bargerasu zeptal: „Otče, jak se Garizzon stal novým králem?“

„Objevení Garizzona byla jediná a hlavně světlá novina v dost pochmurné době, která nastala,“ vysvětloval Galigor. „To bylo ale až po dni, který měl být ve skutečnosti tím nejšťastnějším. Stalo se něco, v co král Daidalon už nedoufal. Zamiloval se. Byla to láska na první pohled, když se objevila v Bargerasu a posléze na jedné slavnosti v královském paláci ... Nirnia. Svatba byla zanedlouho. Byly to radostné časy a celé království tím žilo. Všichni tím žili, to ti můžu říct, synku, protože tehdy naše tři farmy byly na vrcholu hojnosti. Měli jsme tolik jídla a pití, že jsme ho rozdávali. A taky že ano, protože v Darkmúru byly pořád nějaké slavnosti. Sám král Daidalon tam jednou byl i se svou královnou Nirniou. Ale pak se to stalo. Královna byla zavražděná neznámým a tajemným vrahem, který zmizel v noci, a doba radosti i smíchu zmizela jako západ slunce, jenž skryl temný soumrak. Král zuřil a nechal prohledat celé město, všechna města i celé království. Hledal všude. Byl zoufalý a ztrápený a v té době zemřelo hodně lidí. Nechal popravit bez slitování spoustu zločinců a dokonce prý i mnoho lidí, kteří byli nevinní, ale o tom se jen povídá. Až se jednoho dne nakonec rozhodl, že bude pátrat sám, protože své sluhy, vojáky i rytíře prohlásil za neschopné tupce a málem nechal popravit i je. Daidalon, hrdý a sebevědomý, se vydal jen se svými třemi nejuvěrnějšími pronásledovat vraha své milované ženy, ale nakonec se nevrátil ani on sám. Prostě zmizel a byl prohlášen za mrtvého.“

„Co bylo dál?“ zeptal se Dirion.

„V království vypukly nepokoje. Zavládl chaos a hrozilo, že v neklidné zemi vypukne válka. Gordon Garst už není, co býval, stal se z něho slabý, nemocný muž a tak jeho úkol převzala Gultyra Gryona Gylónya, dokud sama nezemřela. Ale sám Adriat a Targon, kteří

byli Daidalonovi nejvěrnější, přišli na stopu vraha a zjistili, že pochází právě z Mordremu, který dříve měl ještě i jiné jméno. Mordremu se dřív říkalo Město Vrahů a tak Adriat a Targon dostali strach, že se historie bude opakovat. Shromáždili vojska a vyrazili do Mordremu, kde se málem strhly krvavé boje tisíců mužů, kteří byli dříve věrní králi. Ale vše zachránil jen jeden ... jeden muž. Brána hradby Černého paláce v Mordremu se otevřela a sám velký vévoda Murgath, pán Mordremu, vyšel ven na světlo a odhalil svou skrytou tvář. Všichni lidé přišli blíž a byli šokováni, protože to nebyl Murgath. Jejich vévoda byl ve skutečnosti celou tu dobu Garizzon, Daidalonův bratr a dědic trůnu. Garizzon hned vysvětlil, proč se tak dlouho a tajně skrýval a vydával se za vévodu. Murgath totiž v minulosti byl nejenom vévoda a pán města, ale byl také pánem tajného spolku vrahů, kteří se kdysi skrývali za černou maskou tohoto města. Ve skrytu, ve stínech noci v Mordremu vládli a zabíjeli lidi. Když však Garizzon zabil Murgatha, stal se nejen pánem Mordremu, ale také pánem Vrahů a domníval se, že kdyby se odhalil dřív, lidé by ho nepřijali a popravili by ho. Raději mlčel a rozhodl se, že všechny tajně přesvědčí svými činy, než svými slovy a tak od doby, co převzal vládu, vrazi skutečně zmizeli, neboť se stali jeho sluhy. O tomhle vědělo jen málo lidí a i když to stále byl pro některé šok, přijali to a jeho skrývání mu odpustili. Garizzon se odhalil hlavně proto, že ho k tomu donutily nepříjemné okolnosti. Přísahal, že vrah, který zavraždil královnu Nirniu a možná i krále, nepatří k němu a ani k jeho vrahům. Slíbil, že pravého vraha najde a všechny nepravosti napraví. Všichni lidé jásalí, neboť se objevila nová naděje, a právě proto teď jedeme na korunovaci nového krále ... krále Garizzona. Všichni, jak se zdá, z toho mají radost.“

„A co ty, otče? Věříš Garizzonovi?“

„Věřím, nevěřím, sám nevím,“ odpověděl. „Já mu spíš zkusím věřit. Věřím, že se bude snažit vše napravit. Spíš mě zajímá, co nastane, až se král Daidalon objeví. Garizzon totiž slíbil, že se vzdá královské koruny, jakmile se objeví skutečný král. A aby vůbec nějaká korunovace mohla proběhnout, Garizzon dokonce nařídil nebo spíš doporučil, aby byl před tím veškerý majetek království i majetek všech lidí zpeněžen zlatem. To kvůli neustálým majetkovým neshodám a nepokojům, protože naše zem se rozrůstá. Vymyslel, jak dále využít zlato ve zlaté hoře Bargerasu, kde jsou prý rozlehlé, velké tunely a jeskyně jen ze zlata a prý tam dokonce teče i zlatá řeka. Vymyslel peníze, proto všechno má teď cenu zlata. Jestli to je cesta k lepšímu, to nevím. Uvidíme.“

Zanedlouho se obrovské davy lidí tlačily před velkým, zlatým palácem na vrcholu zlaté skály v Bargerasu. Na schodech mezi sloupy paláce, jehož kopule měla tvar vlčí hlavy a do výše se tyčily dvě věže jako uši, stál sám Garizzon. Po boku měl Adriata, Targona a Firwona. Jenom Gordon Garst tu chyběl - nebo byl spíš v davu lidí dole pod horou, protože by nevyšel schody. Dav však utvořil na velkém nádvoří uličku, aby mohli projít vzácní hosté z východu. Sám Gormus a vládce Feradoru - Delvorin - přijeli zdaleka, aby požehnali této korunovaci. Gormus však neměl radost, když se dozvěděl o zmizení a případné smrti krále Daidalona. Ale král byl pryč už příliš dlouho a kdyby byl živ, byl by tady. Spousta lidí věděla o jeho daru a díky tomu si nikdo nikdy na krále netroufl od doby démonů, kteří už dávno zmizeli. Všechno to bylo čím dál víc znepokojující. Zato Delvorin si ponechával chladný pohled, neboť tušil, kdo za tím je, a svým příchodem i svou přítomností zde dával jasně najevo Temným, že on se jich nebojí. On je Poslední paladin a udělá vše pro

to, aby byla čest Řádu Světla zachována a aby vůbec nějaký Řád Světla byl.

Gormus stiskl ruku Garizzonovi, který už byl na korunovaci připraven a měl na sobě rudozlatý královský hábit. U sebe měl truhlici, ve které ležela královská koruna. To bylo jediné, co se po Daidalonovi našlo - zkrvavený plášť a zakrvácená koruna, nyní už samozřejmě umytá.

Garizzon se usmál na Gormuse a řekl: „Nelituješ, že jsi se vzdal svého nároku? Neboť bys to měl být právě ty, kdo by tu měl stát místo mě, Gormusi, synu Daidalonův.“

„Nelituji, neboť jsem se zavázal neporušitelným slibem k novému životu na východě v království Ferador a tak mohu být mnohem více prospěšný oběma královstvím jako Čaroděj Větru, i když moje moc už není, co bývala. Ale o tom teď nebudeme mluvit.“ Podíval se krátce na Delvorina, který mlčel. Ten měl na sobě modrostříbrnou zbroj, kyrys byl tmavomodrý a okraje postříbřené s jasným znakem království Ferador na hrudi, což byl zároveň i znak Řádu Světla - čtyřcípá, krystalově diamantová hvězda, do středu šlehalo zlaté blesky a uprostřed zářil modrý drahokam v podobě Amidilonu. Tento drahokam kdysi zářil na Gronwoldově věži Nejvyššího paláce v Archenu, v Chrámovém společenství pěti chrámů, domově pěti paladinů, z nichž zbyl už jenom ten poslední, který zde stál. Měl bílé, dlouhé vlasy až na ramena, od mohutných ramen až na zem měl paladin modrý háv a u pasu legendární Hromový meč Dramagil.

Všichni ustoupili, Delvorin předstoupil před Garizzona a řekl: „Je mi ctí, že mohu požehnat novému králi tohoto království, pokud o to nový král sám stojí.“

Garizzon s úsměvem přikývl.

„Nyní poklekni. Pokud ti mám předat požehnání Posledního paladina z Řádu Světla, pak splň tento slib.“

Budoucí král kývl a poklekl.

„Opakuj po mně a přísahej.“

Budoucí král zopakoval vznešená slova a přísahal. „Přísahám, že jako král budu sloužit svému lidu, budu ho chránit a ctít jako duši svou, budu ho milovat jako srdce své a budu moudrý vládce. Veškeré nepravosti napravím a veškeré zlo potrestám. Pokud tak neučiním, necht' mě stihne rychlá a spravedlivá smrt. Na to přísahám!“

Všichni lidé to slyšeli, protože Delvorin navíc dal těmto slovům sílu, takže je slyšeli úplně všichni v Bargerasu, kteří přijeli až z dalekých koutů království, aby mohli být svědky této události. I Galigor a Dirion to slyšeli, neboť stáli uprostřed nádvoří a vše měli na dohled.

Delvorin tasil hrdě hromový meč Dramagil, který se zableskl nebeským leskem, a lid žasl, neboť takovou smrtonosnou krásu snad dosud neviděl. Delvorin se lehce dotkl špičkou čepele Garizzonovy hlavy a vznešeně řekl: „Pak ti žehnám ve jménu Řádu Světla, aby nad tebou bděl strážný anděl. Žehnám ti, Garizzone, bratře

Daidalonův. Necht' jsi velkým králem, jako byl i on. Necht' je světlo s tebou.“

Gormus pak vzal z truhlice královskou korunu a pomalu ji položil Garizzonovi na hlavu: „Povstaň, Garizzone, nový králi Goriadoru!“

A tak povstal nový král Garizzon. Gormus i Delvorin se obrátili k lidu a Delvorin řekl: „Necht' toto ještě více zpečetí a utvrdí naše spojení a žehná lepším zítřkům!“

Gormus vykřikl: „Vzdejte hold novému králi! Vzdejte hold Garizzonovi!“

A všichni lidé Goriadoru - i Galigor a malý Dirion - poklekli před králem.

Když Garizzon s ostatními procházel klečícím davem, všiml si malého chlapce, který k němu vzhlédl a měl slzavé oči. Dirion plakal, protože měl divný pocit. Měl neskutečnou touhu rozběhnout se zpátky domů. Garizzon se na chlapce usmál a projevil soucit. Hleděl chlapci do očí a nakonec král sáhl do své kapsy a hodil dítěti malou minci. Dirion chytil zlaták, na kterém byla vyražená Garizzonova hlava s korunou a nic víc. Král se usmál a hoch na něj pohlédl. „Na ... kup si něco, chlapče.“

Malý Dirion sklonil hlavu a Galigor hned řekl: „Děkujeme, vznešený králi. Děkujeme!“

Garizzon pak pokračoval dál klečícím davem, ale chlapec ještě jednou zvedl hlavu, protože měl divný pocit, a v tom okamžiku se na něho zvláštním pohledem podíval Delvorin. Také si chlapce všiml a usmál se na něho. Dirion mu úsměv oplatil, pak se znovu podíval na zlaťák, který dostal od krále, a poznal, že v ten den se mu navždy změnil život. Změnil se život všem v Goriadoru.

Když se Galigor vrátil se synem domů, smutek teprve započal. Galigorova manželka a Dirionova matka, Liliel, zemřela.

A tak to všechno začalo. Z Galigora se stal uzavřený mrzout, pro něhož v mnoha ohledech svět skončil. Dirion ho chápal, neboť stejnou bolest cítil také. I když byl na něho otec někdy až moc zlý a mlátil ho, Dirion ho vždy pochopil a vždy mu odpustil. To kvůli své matce, po ní zdědil dobré srdce. Díky tomu si ji pamatuje dodnes, neboť si ji uchoval ve svém srdci, jak mu to sama radila, a díky tomu si také pamatuje, jakým člověkem býval Galigor, i díky tomu mu dokáže vždycky odpustit.

Dirion stále seděl na studni. Otevřel oči. Vzpomínky zmizely a on pohlédl k nebesům. Bylo čisté a modré, ale slunce postoupilo dál na západ. Vždy žasnul na tím, jak čas na tomto místě letí. Podíval se směrem k farmě, na okno své komory a podivil se, protože v okně stála slepice a byla uvnitř místnosti. „Co tam dělá? Kde se tam vzala?!“

Rychle se rozběhl k farmě a s ním i Diego, který se od svého pána celou tu dobu nehnul ani na krok.

Dirion opatrně vešel do světnice a ujistil se, že Galigor ještě spí. Ano, zatím spal. Prohlédl si ten nepořádek. Nádoba s kozím mlékem, které přinesl prve pro otce, byla převrhnutá a rozlité mléko na zemi hltalo prase. Na hřbet mu ještě stékal zbytek ze stolu. Na stole zobaly tři kvočny zbytky drobků od snídaně. Další slípky pobíhaly po světnici a tiše kvokaly. Do toho za pecí podřimoval hlasitým chrápáním Galigor.

Mladík chtěl pomalu a postupně slípky pochytat, ale Diego se rozhodl, že mu s tím pomůže po svém. Vybral si slepici, která byla právě nejbliž místa, kde spal Galigor. Vyrázil, ale nic nechytil, jen vyplašil dvě další, které vyskočily na spáče. Jedna mu vyskočila na břicho a začala strašlivě kvokat a druhá mu běhala po hlavě. Tak se stalo to, čeho se Dirion nejvíc obával. Jeho otec se probudil.

Farmou, stodolou, lesem i polem, kde se plašily krávy, se rozlehl strašný řev ... DIRIONE!

ZLODĚJ KRAV

Když se Galigor probudil v rozzlobené náladě a zjistil, že jeho syn proměnil světnici v dokonalý chlív, zatímco spal, Dirion utekl. Usoudil, že je nejlepší čas protáhnout koně na pořádné vyjížděce daleko od farmy. Raději počká venku, než jeho otec vychladne. Galigor vběhl do stáje, celý rozezlený a rudý ve tváři, ale to už mladík seděl na Isandilovi a řekl: „Tak Isandile, ukaž tady staroušovi, kdo je starý.“ Bílý kůň zařehotal a na chvíli se vztyčil na zadní. Pak se obrátil, předními nohama vyrazil zadní vrata stodoly a rozběhl se tryskem pryč.

Dirion za sebou jen slyšel Galigorův řev: „Dirione! Koukej se vrátit, ty zmetku jeden! Počkej, ty ještě uvidíš!“ Ale zbytek se ztratil v dáli. Kůň přeskočil ohradu a prohnal se stádem krav. Ty raději šly rozběhnutému koni rychle z cesty a Isandil přeskočil další ohradu. Za nimi nesměl chybět Diego, který zaštěkal, když také šťastně běžel za pánem. Dirion se s úsměvem ohlédl na pejska, ten je už doháněl a tím Isandila popohnal k ještě většímu trysku.

Chlapci vlály vlasy jako vlajka ve větru. Kůň jasně a radostně ržál a když běžel, vzdouvala se mu mohutná plec. Kolem nich ubíhal svět. Les jako by se pohyboval a vysoká tráva se ve větru před nimi klaněla. Tohle byla jedna z chvílí, kdy Dirionovi nic nechybělo a cítil se jako bůh, pán světa, kterému nic nehrozí.

Probrázdil všechna pole a louky a vydal se i do kopců. Pak zamířil k lesu, kde se lesní cestou vracel kolem vodopádů zase zpátky k farmě. Diego už běžel vedle nich a pořád se snažil hravě na svého pána skákat.

Později ve stáji Dirion poplácal Isandila po krku, pohladil ho po hřívě a dal mu čerstvé seno. Pak se pozdravil i s hnědým koněm, Delvorinem, který byl ustájen hned vedle. „Ty budeš na řadě až příště,“ řekl mu. Vzal na vyjížďku Isandila právě teď, protože se bál, aby to nebyla jejich poslední společná jízda. Přeci jen doufal, že Galigor koně neprodá, ale když si něco jeho otec usmyslí, už více svedete i s pařezem.

Zbytek dne oral pole a v tom mu pomáhal právě Delvorin. Moc mu to ale nešlo, protože ho pořád vyrušoval Diego, který měl v tlamě míček a chtěl si hrát. Často musel přerušit práci, aby mu míček hodil. Když viděl, jak Diego za ním peláší a hlína létá všude kolem, pomalu si řekl: „Ještě tak tisíckrát a mohu orat pole i s tebou, Diego.“ Zasmál se. Pořád se však ohlížel, zda neuvidí rozzlobeného Galigora, jak běží přes pole za ním. Ale to by musel nastat nějaký svátek a nebo konec světa, aby se něco takového stalo. Málokdy někdy starý pán běžel. Leda, kdyby mu někdo řekl, že našel na poli hromadu zlata s kupou jitřnic, to by tady byl hned.

Slunce už pomalu mizelo za Šedé hory, když ho pomalu začala ta dřina zmáhat. Na některých místech dokonce poznal, že v noci asi pršelo, protože se brodil spíš v bahně než v hlíně, a Delvorin byl už také líný. Bylo to zvláštní, když hodnotil svou práci - dnes zoral jen čtvrt pole a minule za stejnou dobu zoral polovinu. Asi nebyl v té správné kondici.

Nakonec s tím skončil, protože byl už vážně unavený a nechtěl ani Delvorina dál trápit. Dokonce i Diego už jen tak líně ležel u studny a mladík ho pohladil, když šel pomalu kolem.

Diriona bolelo celé tělo, ale na jednu věc ještě pořád unavený nebyl. Ze své komory si vzal knížku, kterou ještě neměl dočtenou. Už mu chyběl jen kousek. Vyrazil na své další oblíbené místo. Tentokrát přešel pole na východ do východního cípu Velkého lesa. Přešel cestu, po které by se dostal dolů do Darkmúru, ale on se vydal opačným směrem - na sever do skalnatých kopců v lese.

Rozběhl se a úspěšně přeskočil černou propast. Nebyla moc široká, ale Diriona vždycky fascinovalo, jak je hluboká. Jednou do ní hodil kámen, ale nic se neozvalo. Jen doufal, že nikdy před skokem nezakopne. Ale vždy, když tuto jámu přeskočil, cítil se silnější.

Obešel skálu mezi stromy a začal po ní šplhat. Už znal všechny její záhyby, převisy, prostě každý detail. Mohl by po ní šplhat i poslepu. Lezlo se velmi snadno, protože každý převis téměř připomínal schod. Byla to totiž bývalá strážní věž - ještě v době, kdy Torondilův pás byl silný a Tor-Kathal byla tajná pevnost, zelená skála s tisíci tunely a jeskyněmi uvnitř. Tehdy to byl trn v patě démonů, protože to byla hranice Goriadoru, kterou nepřekročili a nacházeli zde smrt, neboť Torondil byl mocný. Dokázal každý jejich útok předvídat, ale jak už Dirion z mnohé historie věděl, nic netrvá věčně.

Dirion vylezl bez problémů na svou oblíbenou skálu, na jejímž vrcholu byl pouze jeden strom. Tam se posadil a vychutnal si výhled

na okolní lesy, skály i hory. Velký les byl obrovská, zelená plocha. Pripomínal zelené moře, které míří až za obzor a na západě i na východě je obklopeno horami. Na západě to byly Šedé hory a na východě Ostré hory, ty však odsud viděl jen v mlze. A kvůli mlze se také nedalo dohlédnout všude tam, kam až se les táhl. Dirion se podíval za sebe a viděl kopcovité pole a za jedním z těch kopců stála jeho farma, jeho domov. Pohlédl víc na jihovýchod a tam někde za těmi stromy byla vesnice Darkmúr.

Posadil se a začal číst. Kniha se jmenovala Hněv Cataru.

Už se pomalu připozdívalo a Dirion dychtivě dočítal poslední stránky. Tuto část odkládal, protože se bál, jak to dopadne. Nakonec však knihu zavřel a ulevilo se mu, když se Isandil a Amandil, dva bratři, dva paladinové z Řádu Světla, opět shledali a naplnili svou přísahu. Pomstili se a porazili Neumírajícího démona - Azamotha. Dirion se podíval na západ, jak poslední paprsky slunce mizí za Šedými horami. Zahleděl se lépe na úpatí hor na jihozápadě a zdálo se mu, že tam vidí místo, o kterém vypráví kniha, kterou právě přečetl. Tam musí být to místo, černé podzemí, kde zemřel Isandil, který se střetl s Černým Neumírajícím drakem Bryomasem, který tam je možná pořád uvězněný věčným spánkem, stejně jako Neumírající Azamoth, který je stejným způsobem navždy lapený ve vlastním nedobytném hradě Gothrias, jehož stín leží daleko na severovýchodě Ostrých hor. Odsud ani není vidět. Dirion se ještě podíval na Šedé hory, protože právě za nimi kdysi bývala legendární země Grenador, kterou zničil a potopil sám velký Nejvyšší paladin Gronwold, aby svrhnul a zničil Neumírající černé lidi z Granadoru, kteří uctívali demony jako své bohy a dobrovolně jim sloužili.

Dirion si prohlížel malbu na poslední stránce knihy. Bylo tam namalované Azamothovo vězení, před ním stáli dva paladinové, Isandil a Amandil, a potřásali si rukama jako dva bratři. Dirion se usmál. Dobrý konec měl nejradši. Isandil patřil k jeho nejoblíbenějším paladinům, i když v mnoha věcech nesouhlasil s tím, co udělal. Nelíbilo se mu, jak ve své víře a touze po pomstě málem zabil svého bratra, Amandila, bez kterého by nezvládl nic z toho, co dokázal ... a předvedl neuvěřitelné věci.

Když Azamoth zabil velkého vůdce Ergentila, otce Amandila a Isandila, přísahali, že se pomstí. Tuto přísahu složili ve velkém hněvu a zavázal se k tomu i celý lid Cataru. Proto se Catarským říká Lid hněvu. Prahnutí pouze po pomstě. Azamoth uprchnul na západ Arwelonu a i když na východě zavládly doby míru, lid Cataru se připravoval na válku a trpělivě vyčkával dobu, kdy se jejich nepřítel opět objeví. A objevil.

Započala válka o Arwelon a celý Catar vyšel do boje proti Azamothovi. Byli varováni dokonce samotným Gronwoldem, že jdou proti Neumírajícímu a že je na západě nečeká nic jiného než smrt. Neposlechli. Pronásledovali Azamotha až na samý konec světa a dali se do úporného a nekonečného dobývání jeho pevnosti. Černý hrad Gothrias se nedal dobít, ale přes všechno zoufalství, které prožili, nakonec našli tajnou cestu do hradu. Přes veškeré sudby, věštby a hrozby smrti, nakonec dokázali zvítězit. Byli varováni, dostali se do tak nebezpečných situací, ve kterých by každý rozumný člověk vzal nohy na ramena a nechtěl by o Azamothovi ani slyšet, jen paladin Isandil vše vydržel, byl ve své víře tak pevný a tolik toužil po pomstě, že pro to i zemřel. Ale ani to ho nezastavilo. Vrátil se a své dílo dokončil. Z nějakého důvodu mu byla dána druhá šance a

on se napravil. Napravil i vše špatné, protože poznal, že pouhá pomsta není ta správná cesta. Rozhodli se zastavit Azamotha jednou provždy, ale ne proto, že zabil jejich otce. Jejich otec by nechtěl, aby žili pro pomstu, ale přál by si, aby zachránili svět. Pro dobro Arwelonu zastavili strašlivého nepřítele a splnili své opravdové přísahy, kterými se zapřísahali službě Řádu Světla.

Proto Dirion obdivoval Isandila. Měl by také tolik odvahy, aby se k něčemu takovému zapřísahal? Měl by dost odvahy přísahat a zavázat svůj život slibu, který je nesplnitelný a možná dokonce větší, než je tento svět? Někdo by si řekl, že byl Isandil naprosto tupý blázen, že přísahal pomstu démonovi, který nemůže zemřít. Dokonce bratři Cataru přísahali, že toho démona zabijí a zničí. A to i přesto, že věděli, že je to nemožné. Museli přeci vědět, že jdou na smrt, ale i tak šli a udělali to. Dokázali to.

Dirion se ptal: „Měl bych také dost odvahy a víry jako oni?“ Najednou se smutně podíval na zapadající slunce, vzdychl a řekl si pro sebe: „Asi ne, protože já takové dobrodružství nikdy nezažiju. Hranice mého světa končí právě zde a co je tam dál... je pouhý sen.“ Prohlédl si okolní svět, který zde měl jako na dlani.

Najednou se ozval tajemný hlas: „Tvá dobrodružství budou mnohem lepší. Hranice, které přesáhneš, budou daleko větší, než je tento svět. Uvidíš.“

Diriona náhle zabořilo v hlavě, mávl rukou kolem sebe a spadl na zem. Včas se však chytil kořene stromu, aby nespadol ze skály. Nakonec se vysoukal zpátky nahoru a řekl si: „Zase ten hlas! Co to je! Odkud...“

Po chvíli ta bolest přestala a on si uvědomil, že už je pozdě. Je na čase počítat si na toho zloděje krav. Snad bude pak Galigor klidnější, pokud to vůbec jde.

Vydal se rychle zpátky na farmu a připravil se na noční hlídku.

Byla už skoro noc, když se Dirion navečeřel a lehnul si do trávy. Opřel se zády o ohradu a tiše sledoval krávy. Naslouchal zvukům noci. V trávě slyšel cvrčky a v lese hlasitě zahoukala sova nebo sýček. Bylo slyšet štěbetání nočních ptáků, kteří zpívali svou oblíbenou temnou baladu. Dirion tento zvuk miloval, zvláště, když u toho mohl koukat na jasné a zářivé noční nebe plné hvězd a zářivý měsíc, který nyní svítil nejjasněji. Tiše přemýšlel, co si počne, až se záhadný zloděj objeví. Pak se však usmál, když mu něco olízlo bradu, a znovu se zamyslel, co si počne zloděj, až ho zmerčí Diego.

Pes se položil vedle svého pána a čekal, co se bude dít. Dirion mu zatím vyprávěl o hvězdách a Diego trpělivě a vnímavě naslouchal. „Podívej, támhleto je hvězda Goria, hvězda Godwainova, to byl jeden z pradávných a hlavně z prvních vůdců lidí. A támhleto je Fera, hvězda Ergentilova, září daleko na východě. Podle ní bylo pojmenované celé království Ferador, které je daleko na východě Arwelonu, kam ani nedohlédneme. A podívej...“ řekl blaženě, „to je ono! Souhvězdí Paladinů! Ty tři u sebe jsou Amandil, Isandil a jeho družka Sandria a ta nejzářivější musí být Gronwold. Víš, když paladin zemře, stane se po smrti hvězdou, aby byl symbolem světla a dobra pro lidi i po své smrti. Je to neuvěřitelné.“ Dirion poplácal

Diega po hřbetě a dodal: „Ale tebe by více zajímaly, kdyby to byly slepice, které by ti samy létaly do tlamy, vid’.“ Usmál se a pes štěkáním souhlasil.

Pak už to bylo pro Diriona složitější. Pomalu na něho šla dřímota důsledkem celodenní dřiny. Jenom Diego tiše ležel, bděle sledoval každou krávu a dával bedlivý pozor. Když už Dirion skoro opravdu usnul, nejbližší kráva mu zabučela téměř do ucha a on málem vyskočil na nohy. Zase ho to probralo. Ta kráva jako by říkala: „Nespi, ty tele!“

Za chvíli však něco zašustilo a Diego zbystřil, vztyčil uši a tiše vrčel. Dirion pomalu naslouchal. Ulevilo se mu, když se k nim připlížil Galigor. I pes se uklidnil. Dirion byl překvapen příchodem svého otce, který si vedle nich sednul s komentářem: „Musím říct, že jsem se musel hodně přemáhat, abych tě dnes v noci přišel vystřídat - za to, cos předvedl dneska dopoledne. Jedna slepice mi skákala na hlavě ještě dole ve sklepě.“

Chlapec se zasmál a Galigor na něj kývl: „Tak mazej, budu chvíli hlídat.“

Dirion se odebral zpátky domů, aby si na chvíli zdřímnul, a Diego šel samozřejmě s ním. Pes se starým pánem pro jeho dobro raději nezůstával.

Galigor byl v hlídání velice bedlivý. Jeho chrápání se totiž rozléhalo po louce až k lesu a plašil tím krávy, které byly vyděšené i z jiného důvodu. Neklidně a znepokojeně bučely, ale ani to Galigora nevzbudilo. V lese zapraskaly větve, zašustila tráva a něco straš-

livě zavrčelo. Něco velkého se přiblížilo k ohradě a krávy běžaly sem a tam jako pomínuté.

Galigor se neklidně zavrtěl. Pomalu otevřel oči a před sebou uviděl obrovskou vlčí hlavu. Zařval na lesy: „DIRIONE!“

Ten řev jeho syna ihned vzbudil. Praštil se o otevřené okno a spadl z postele. Polonahý vyskočil z okna a bosý běžel za otcem. Diego mu byl v patách. Než se stačil zeptat, co se stalo, Galigor už pelášil velkou rychlostí, jakou u něj už ani nepamatoval, a přeskočil ohradu s výkřikem: „Vlk! Vlk!“

Když mu otec zmizel z dohledu, podíval se Dirion na svého psa a tiše řekl: „Vlk?“

Pak šel spočítat krávy a podrbal se na hlavě. Napočítal jich pouze 26 a velmi znepokojeně se podivil: „Chybí mi tady...“ Pak za ním něco zabučelo a než se Dirion otočil, nabral ho na rohy malý býček a on měl už podruhé roztržené kalhoty. Když se zvedal, podíval se na býčka a řekl: „Aha, ty mi tady chybíš.“ Býček mu to dal najevo stylem: Já jsem tady!

V tom pes z ničeho nic začal vrčet a rozběhl se do lesa. Dirion to uviděl a rozběhl se za ním s výkřikem: „Diego!“

Když vběhl do lesa, nikde ho neviděl, slyšel jen jeho vrčení, praskání větví a nedaleko šustilo křoví. Pak Diega zahlédl, jak vrčí na jednu velkou bílou skálu u křoví. Když se podíval pořádně, ztuhl na místě, protože to nebyla skála, na to byla až moc chlupatá. Velký, opravdu velký bílý vlk se otočil směrem k nim. Jeho přítom-

nost byla prozrazena. Měl bílou srst, jen na temeni hlavy a kolem očí měl modrou skvrnu. Díky tomu měl velmi pronikavé, zářivé, modrostříbrné oči, které svítily jako dva drahokamy. Byly jako hvězdy, o kterých Dirion vyprávěl Diegovi. Pes neustále vrčel, ale co Diriona šokovalo vlastně nejvíc, bylo to, že bílý vlk promluvil. „Co chcete?!“

Šokovaný Dirion skoro vykřikl. „Mluvicí vlk! Ty mluvíš?“

„Ano!“ řekl bílý vlk „V tvém případě buď rád, že jenom mluvím. A té svojí chlupaté, hnědé kouli řekni, ať na mě přestane vrčet, nebo začnu taky!“ Strašlivě zavrčel, až Dirionovi zalehly uši a Diego zakňučel a schoval se raději za svého pána. Vlk spokojeně pronesl: „To už je lepší.“

Dirion se opatrně zeptal: „Vím, že mi do toho nic není, ale vstoupil jsi na náš pozemek a tak se chci zeptat, co tady vlastně děláš?“

„Váš pozemek? Cha, cha!“ zasmál se zloděj. „Vlci patří k nejstarším obyvatelům Arwelonu. Jsme tu vlastně už od prvních dob jeho vzniku, takže kdo komu vkročil kam?“

Chlapec civěl na vlka a mlčel. Jen zíral.

„Co tak pořád civíš? Nikdy jsi neviděl mluvícího vlka?“

„Všechna zvířata mluví?“

„Některá mluví a jiná dělají jiné věci.“

„Jaké věci?“

„Takové, jaké by se ti nelíbily. Pokud ti chybějí tři krávy, tak víš, co mám na mysli.“

Pak ale Dirion zvažněl: „A proč nám žereš krávy?“

„Ze stejného důvodu, z jakého jíte slepice. Měl jsem hlad,“ prohlásil vlk.

„Hele, možná jste tu žili jako první, možná je Arwelon vlčí svět, ale krávy jsou naše, takže si laskavě najdi jiný biftek. Kdysi jsem četl knihu o zvířeti, které bylo k lidem uctivější.“

„Aha... tak vida, takže znáš nějaká mluvící zvířata,“ pronesl zvědavě vlk.

„Ano... třeba tygr Glyveron byl přítelem lidí a nežral nikomu krávy. Dokonce si troufnu říct, že pořád je přítelem lidí.“

Vlk prohlásil ohromeně: „Tygr Glyveron! Vida, takže ty jsi pečlivě studoval. Jsem rád, že znáš velmi známé osobnosti z historie Arwelonu. Ach, Glyveron, kdoví, kde je mu konec.“

„A co ty? Ty jsi přítelem lidí?“

„To se ještě uvidí,“ zazubil se.

Dirion si dodal odvahy: „Tak hele, jestli tě tady ještě uvidím, jak nám žereš krávy, tak tě prostě zabiju. Rozumíš? Nechci to zase schytat od Galigora kvůli nějakému vlkovi.“

Ten se však rozesmál: „Cha, cha, cha! Člověče, ty mě bavíš! Tebe trápí, abys něco neschytil od nějakého Galigora, místo aby tě trápilo, co můžeš schytat ode mě.“

Dirion zůstal civět a čekal.

„Ale dobrá, se mnou se dá mluvit. Já jsem vlk Daman a pocházím z Vlčího lesa Wil-darr. Jestli jsi o tom lese slyšel, raději se mu vyhni.“

Pak mu podal packu a Dirion jí musel sevřít oběma rukama, jak byla velká, aby s ní mohl potrást. „A já jsem Dirion. Místní farmář,“ představil se chlapec. „Farma patří Galigorovi - to je můj otec.“

„Jelikož jsem vám sežral asi tři krávy, tak si nyní vyber, co mohu já udělat pro tebe.“

„No nevím, co by pro mě mohl udělat velký vlk jako ty. Snad bys možná mohl někdy se mnou do Darkmúru, mám tam problémy s jedním buranem, co si na mě dovoluje.“

Daman se zasmál a řekl: „V tom tě asi zklamou, tak blízko lidí se nepohybuju. Sám máš štěstí, že jsi na mě narazil a přežil,“ usmál se.

Dirion se usmál také a přemýšlel, zda to byl vtip, pak řekl: „Tak nevím. Jsi snad vlk, co plní přání za tři krávy?“

„Já nevím. Zkus to. Víím spousta věcí a umím ještě víc. Ve tvých očích vidím zvědavost, smutek i touhu, ať už je to, co je to, třeba ti mohu pomoci. Je něco, co si přeješ a nebo co bys vážně chtěl?“

Dirion se zamyslel a nakonec řekl: „To, co bych chtěl, mi nemůžeš splnit.“

Daman na něj najednou pohlédl pronikavým pohledem a moudře prohlásil: „Vím, po čem toužíš. Toužíš po hrdinství a dobrodružství, o kterých čteš pouze v knihách. Zdá se to být pro tebe neuvěřitelné a proto pořád vyhledáváš vysoká místa, abys viděl na svět kolem, a zvědavě se ptáš, co tam je. Chtěl bys poznat svět, tvá duše si to přeje, ale tvé srdce ti to nedovoluje a tak se trápíš. Svým způsobem jsi šťastný i nešťastný. Dobrodružství a hrdinství je jedna věc, ale válka a utrpení je věc druhá. Dej pozor na to, co si přeješ, protože až se to stane, tak třeba zjistíš, že to vlastně doopravdy nechceš, a budeš si raději přát, aby se to nestalo. Možná utečeš a raději zapomeneš, že sis někdy něco takového přál, ale už to nepůjde vrátit. Budeš se ještě více trápit. Budeš chtít na vše zapomenout tak, že dokonce zapomeneš i své jméno. To jsou zase příběhy, o kterých jsem slýchal já. Tak to prostě na tomto světě chodí.“

Dirion chvíli mlčel a byl ohromen. Vlk v něm právě četl jako knize. Nakonec na to řekl: „To všechno mám napsané na čele a nebo umíš také číst myšlenky?“

„Obojí. Spousta věcí je na tobě vidět. Pokud chceš poznat svět, pak tahle volba je na tobě, ale chápu také to, co tě drží zde, a důvod, proč nechceš nebo nemůžeš opustit svůj domov. Možná máš strach, že by ses už nemusel vrátit. Zním ten strach. Důležité je však to, co

ty sám chceš a co si přeješ, a pak záleží na tom, jestli se pro to rozhodneš. Řekni, Dirione, co je tvou největší zvědavostí? Co bys chtěl?“

Chvíli nad tím přemýšlel a pak řekl: „Nic velkého nežádám. Jsem tady šťastný a mé sny nejsou důležité, protože to jsou jen pouhé sny.“

„Každý sen se může splnit. Stačí jen chtít.“

„V mém případě by to musel být zázrak, ale já jsem tady vážně spokojený. Když se můj sen nesplní, svět se mi kvůli tomu nezbortí, protože můj svět leží zde, na farmě. To je můj domov. Pokud se ptáš, co bych chtěl, tak to je maličkost - uspokojit svou zvědavost. Už jsem přečetl spousty knížek, odkazů a legend o Řádu Světla. Miluju legendy a báje o paladinech, ale většinou jsou buď nedokončené, neucelené a nebo v nich je dokonce díra. Víím o paladinech všechno - jak byli stvořeni a jak se život obyčejných lidí změnil doslova přes noc, když se z nich stali polobohové Arwelonu v 7. den Andiletu, který se nazývá Svátek lidí a také jako Úsvit paladinů. Víím všechno o jejich síle, odvaze, přísaze i o jejich válce s démony. Znáím všechna jejich vítězství. Byli takřka neporazitelní. Nedokázali je porazit ani ti největší a nejstrašnější nepřátelé - jako byl Azamoth, Xirion a nebo dokonce Tharrgoth... Tak jak mohli padnout! Kdykoliv je v nějaké knize zmínka o jejich konci, tak se tam objeví už jenom poznámka o nějakém Soumraku Temnoty a víc nic. Prostudoval jsem spousty knih, možná dokonce všechny, ale nikde nic. Neexistuje žádná, která by o tom psala. Nenašel jsem žádnou knihu, kde by se psalo o konci a pádu paladinů. Proč?“

„Možná to má svůj důvod,“ vysvětlil mu vlk. „Žádná kniha nevypráví o konci Řádu Světla a o pádu paladinů, protože nikdo takovou knihu nenapsal. Proč? Protože je to velmi smutný a zlý konec, který si nikdo pamatovat a ani připomínat nechce. Lidé, co žili v těch dobách, jsou buď dávno po smrti a nebo na to prostě zapoměli. Kdo by si chtěl pamatovat tak zlé věci?“

Dirion žasl nad tím, kolik toho ten vlk ví, přesto se zeptal: „To opravdu neexistuje žádná kniha, která by o tom vyprávěla nebo psala? Já to potřebuju vědět! Nemohu si pomoci. Mě tohle prostě zajímá a nedá mi to skoro spát. Je to pro mě prostě nepochopitelné! Paladinové porazili dokonce Pána Temnoty Tharrgotha, tak co se stalo, že najednou zmizeli a padli?!“

„Znám tuhle zvědavost, která tě spaluje. Slýchal jsem o ní. Kdysi jsem slyšel, co taková zvědavost dokázala udělat s jedním moudrým člověkem. Skoro ho zabila a nebo dokonce i hůř. Dej pozor, co si přeješ. Dej pozor na svou zvědavost, nikdy nevíš, co se dovíš a nebo kam až tě to může dovést.“

„Ty něco víš, že ano?“

„Vím jen to, kde by ses mohl dozvědět odpovědi, které tak dychtivě hledáš.“

„Kde?“ zeptal se horlivě Dirion.

„Existuje jedna kniha, ve které se píše veškerá pravda historie,“ prozradil tajemně vlk. „Celou pravdu, tu bolestnou i tu nejbolestivější, pokud to opravdu potřebuješ vědět, najdeš právě tam. Tu kni-

hu nalezneš ve vaší knihovně v posledním oddělení, je jako 100. v pořadí. Tam najdeš odpovědi na své otázky.“

Dirion nad tím přemýšlel a pak řekl: „To je hloupost. Jestli máš na mysli knihovnu v Darkmúru, tak v posledním oddělení je knih pouze 99 a ta kniha, o které mluvíš a kde by měla být, tak tam je prázdné místo.“

„Věř mi, není tam prázdné místo. Ta kniha se neobjeví jen tak někomu a pokud se ti objeví, pak to bude mít nějaký důvod.“

Dirion se znovu zamyslel nad tím, co slyšel, když Daman promluvil: „Dirione, buď velmi opatrný. Až knihu otevřeš, už nebude cesty zpět. To, co se dovíš, může být velmi nepříjemné, protože pravda někdy taková je ... bolestná. Proto spousta lidí raději zapomněla, že v té době žili a nebo že taková doba vůbec byla, protože nechtěli propadnout šílenství jako ten moudrý muž, o kterém jsem se zmiňoval. A byl bych nerad, kdyby se totéž stalo i tobě. Buď opatrný, Dirione, protože bolestnou historii nevypráví dokonce ani Delvorin a zrovna právě jeho se nejvíce týká. Dej, prosím, pozor.“

„Dám pozor a děkuju ti.“

Než se stačil Daman odvrátit, Dirion ještě řekl: „Jak tohle všechno vlastně víš?“

„Nemyslíš si snad, že když umím mluvit, že ti hned vybrebentím všechna tajemství světa, že ne? Pokud to dobře dopadne, tak se ještě uvidíme, Dirione.“ Bílý vlk se hned na to zazubil a zmizel v lese.

Dirion se podíval na Diega, který byl k smrti rád, že je velký vlk pryč, a řekl: „Když to dopadne dobře?“ Pak odkráčel zpátky k farmě s poznámkou: „Proboha, co to bylo za vlka?“

BARGLEN

Dirion se probudil a zamžoural očima, když ho brzo ráno vzbudil hlasitým zakokrháním kohout. Pohnul se a nevrle zaskřehotal: „Au! Zatracenej kohout, proč musí pořád kokrhat tak brzo ráno.“ Neuvědomil si však, že nebylo tak brzo, bylo už docela pozdě, to proto, že Dirion minulou noc, která byla trošku náročnější než obvykle, spal velmi krátce.

S obtížemi se posadil na postel a zaskučel bolestí, když se praštil o okno, na které zase zapomněl. Už pomalu uvažoval, že tu postel přesune jinam, ale to by byla zbytečná práce navíc. Stejně už byl takhle zvyklý. Rána do hlavy po ránu vždy pěkně probere a kdyby ne, tak Galigor určitě.

Dirion se pokusil rozhýbat a nakonec pomalu vstal. Byl rád, že neslyší obvyklý ranní otcův řev. Nejspíš ještě spí, řekl si. Hlavně, že mi celý život vypráví, že největší porážka pro farmáře je to, když vstane později než slunce. Cha, blbost.

Vzal si čistou košili, tentokrát pro změnu červenou. Svou černou vestu včera někde ztratil. Pak si oblékl své oblíbené černé kalhoty, což bylo vidět, protože ještě nesly stopy minulých dnů. Ještě se posadil, aby si natáhl ponožky a boty, ale pak zašátral v kapse a jeho prsty ucítily studený předmět. Dirion vytáhl zlatou minci a skoro tomu nevěřil. Spíš by věřil, že už ji dávno někde ztratil, ale ne, pořád s ním je. Tuhle zlatou minci dostal od samotného krále Garizzona

v den jeho královské korunovace. Dirion si ji bedlivě a pozorně prohlížel. Dumal a přemýšlel. Chtěl by se jí zbavit, ale z nějakého důvodu ji nemohl zahodit, protože mu připomínala den, kdy se mu navždy změnil život. Bohužel to byla změna k horšímu a tak si slíbil, že tuhle minci zahodí, až přijde další změna v jeho životě, která bude k lepšímu. Dirion ji s povzdechem zase uložil do kapsy u kalhot.

V tom se ozvalo: „Dirione! Vstávej už konečně! Je ráno, kdybys to náhodou nevěděl.“

Dirion se zašklebil. „No jo pořád! Už jdu!“ Pak vešel do světnice, kde spatřil něco, co ho znepokojilo tak, že zůstal stát ve dveřích. Uviděl totiž, jak Galigor na stole počítá peníze - a když Galigor počítá peníze, tak to nevěstí pro Diriona nic dobrého. Dirion si řekl: „Á, něco se chystá. To se mi nelíbí.“

Galigor se podíval na syna a hned přísně řekl: „Na co čekáš? Až zahřmí?!“ Pak rychle naházel mince do třech měšců, až byly skoro k prasknutí, a rychle je dal do truhlice, kterou vzal do ruky, jak se pomalu zvedal ze židle, a zaskučel: „Au! Po včerejší noci jsem celej rozlámanej. Asi jsem si namohl záda, jak jsem přeskočil tu ohradu. Au.“

Dirion se zašklebil a řekl si pro sebe: „Ty, že jsi rozlámanej? Co mám říkat já? Včerejší noc byla pro mě odpočinková, když to srovnám s každodenní dřinou. Akorát jsem se moc nevyspal.“

Galigor šel někam do jiné síně, aby tajně uklidil své bohatství, a zároveň mluvil na syna, který se mezitím usadil ke stolu. „Udělej si

snídani a pospěš si. Půjdeš totiž do Darkmúru nakoupit, takže si připrav svaly.“

Když tohle Dirion uslyšel, zarazil se zrovna ve chvíli, kdy si napsal pusou klobásou. Než se jeho otec vrátil, ještě zhltnul jitrnici s velkým chlebem. Takový měl hlad. Galigor vykřikl, jakmile to uviděl: „Hej! Já jsem řekl, aby sis udělal snídani, a ne, abys snědl snídani mně!“

Dirion se usmál a řekl: „Já myslel, že je to pro mě - jako odměna za včerejšek.“

Galigor se usmál a dodal: „Odměna za včerejšek? V tom případě bys měl být o hladu.“ Pak si přinesl jiný talíř, kde byly dokonce dvě jitrnice, a Dirion usoudil, že jeho otec opravdu šetří.

Chvíli tiše jedli a pak se Galigor nakonec zeptal: „Viděl jsi ho?“

„Koho?“

„Toho vlka přece.“

„Naštěstí ne.“

„Opravdu jsi ho neviděl? Byl velkej!“

Dirion však zopakoval: „Opravdu jsem ho neviděl. Nezdálo se ti něco, otče?“

„Ne, Dirione, nezdálo!“ vykřikl Galigor. „Byl tak velkej, že se mi to opravdu nezdálo!“

Dirion začal otce uklidňovat: „Dobrá, dobrá.“

Po snídani Galigor sklidil talíře a znova se posadil se slovy: „Připrav si svaly, hošku. Bude to dlouhý seznam.“ Pak odněkud vylovil žlutý papír a brk s inkoustem a začal psát seznam. Zopakoval každé slovo, které napsal. „Tak ... koupíš 20 kilo telecího, 20 kilo jehněčího, nějakou pěknou husu a nějaké tři králíky. Uděláme si je na smetaně.“

„A nemám přitáhnout rovnou celé stádo?“ zeptal se Dirion. „Jak to mám pobrat?“

„Ty si poradíš,“ usmál se Galigor, „a hlavně ... to není všechno. Koupíš hodně, hodně jablek. Koupíš tolik jablek, kolik jich pobereš.“

„V tom případě to bude jedno jablko, protože víc toho nepobereš.“

„Tak si vezmeš vozík.“

„Zpátky je to do kopce,“ protestoval chlapec.

„Ano, takže doufám, že je z toho kopce zase nerozkutálíš jako posledně. Jestli jo, tak tě přerazím.“

„Ano, otče.“

„Ale to je jedno, hlavně kup to maso! To je hlavní.“

„A k čemu je nám maso, copak ho tady nemáme dost?“

„Už je Darken, vzpomínáš?“ odpověděl otec. „Musíme toho využít, dokud jsou tady trhy, než se zase přesunou jinam. Trhy jsou hlavně rok od roku chudší a chudší. To nejlepší si pro sebe uzurpují ti nejbohatší a velcí Garizzonovi páni. A já mu tak věřil ... tak jsem věřil Garizzonovi.“

Dirion se ušklíbl, protože tuhle větu také slyšel už několiksetkrát. Galigor jí říká vždycky, když si začíná zoufat, a než na to dojde, Dirion vždy raději souhlasí. „Dobře, otče. Ať je po tvém. Udělám to.“

Otec jen přikývl: „Výborně.“

Chlapci se ulevilo, že nebude další přednáška. Galigor mu podal seznam i s jedním měšcem, který vytáhl z kapsy a nakonec ještě řekl: „Opovaž se to vyházet za kraviny. Musíme...“

„Já vím ... musíme šetřit!“ skočil mu do řeči syn.

Galigor se usmál: „Přesně tak.“ Dirion se však přednášce nevyhnul. „A opovaž se jít zase k té babizně!“

„Není to žádná babizna, ale věštčyně!“ obořil se na něj syn. „Když jsi měl tu velkou horečku, tak ti ta babizna byla dobrá, když jsem ti od ní přinesl ten lektvar, vid’?“

Otec zrudnul a zakřičel: „Ten odpornej patok, nechutnej driák z žumpy byl od ní?! A to mi říkáš až ted’?!“

„Kdybych ti to řekl tehdy, tak by sis ten lektvar nevzal, ty tvrdohlavej paličáku!“ zasmál se Dirion a hned na to schytl tvrdý pohlavek.

Galigor ještě v přednášce pokračoval, když šel syna doprovodit ke dveřím: „A nikde se necourej! Nakoupíš a ihned zpátky domů. Žádný vylomeniny, Dirione. Varuju tě předem.“

Dirion otevřel dveře. „Jasně, pokud se s tím nákupem vyškrábu sem zpátky nahoru, tak pak můžu už rovnou kácet stromy holýma rukama.“

„Kácet stromy nebudeš, ale až se vrátíš, tak laskavě zoráš zbylou čtvrtku pole, kterou jsi včera nedodělal, a hned začneš sít, protože jestli nestihneme termín sklizně do Andiletu, tak si mě vážně nepřej! Pak už obilí prodáme jenom těm menším obchodníkům a ti budou vědět, že jsme ho nestihli prodat ostatním a že se ho chceme zbavit, takže toho pěkně zneužijí.“

Dirion už otce skoro neposlouchal, protože ho hned u dveří přepadnul Diego a začal na něho skákat. Snažil se svého pána trefit čumákem do brady a šlo mu to náramně. Chlapec se tomu smál, ale Galigor raději zavřel dveře, když viděl jančícího psa venku.

Dirion hodil Diegovi míček a šel zkontrolovat kozy, zda se pasou na čerstvé trávě. Pak ještě zkontroloval ostatní zvířata a ujistil se, zda je vše v pořádku. Dal zrní slepicím i prasatům, tentokrát to

zvládl zcela bez újmy. Pak si vzal velký ruksak a vyrazil na východ do lesa. Za polem prošel brankou, nad kterou byla cedule s nápisem GALIGOR A LILIEL. Nápis Liliel byl už bohužel poněkud poškrábaný a skoro nečitelný, dalo se přečíst pouze LIL. Nad tím se Dirion smutně pozastavil a pak vyrazil na cestu směrem do Darkmúru, ale Diego mu byl pořád v patách a chtěl si hrát. Dirion na něho volal: „Mazej zpátky.“ Pes však nechápal, protože vždycky chodil se svým pánem. Dirion ho nakonec přesvědčil, že s ním jít nemůže. „Běž domů.“

Když se pak na hranici pole s prvními stromy ohlédl, uviděl sedícího Diega přesně uprostřed branky, jak na něho civí, má vztyčené uši, vyplazený jazyk a u pacek mu leží míček. Dirion se zasmál, protože mu bylo absolutně jasné, že pes tady takhle vydrží sedět, dokud se nevrátí zpátky.

Dirion si pískal a vychutnával si poklidnou a tichou cestu. Nikde nikdo. Kdo by také cestoval do těchto končin. Sem nahoru k farmářovi chodí málokdo, spíš skoro nikdo. Už si pomalu ani nepamatoval, kdy byl naposledy v Darkmúru. Už je to asi měsíc, ale Dirion po včerejší noci tento výlet uvítal, protože sám chtěl navštívit jedno místo.

Zastavil se na kopci kousek za lesem a pod ním ležela vesnice Darkmúr. Ten, kdo ji stavěl, rozhodně nepřemýšlel nad nějakým uspořádáním. Prostě domy byly postaveny jeden vedle druhého, jako když někdo náhodně rozprskne vržené kostky po zemi, asi tak to tam vypadalo. Akorát na severní hranici jsou domy uspořádány do půlkruhu, protože je vesnice z půlky obklopená lesem, ale na jih se rozprostírá dál do vnitrozemí království. Tam jsou už domy lépe

rozestavěné a hlavně větší a honosnější. Tam totiž bydlí pouze ti nejbohatší a nejvlivnější. Darkmúr se díky tomu dá rozdělit na dvě části. Ta bohatší je na jihu, ta méně bohatší, obyčejná či chudší je na severu a obě části jsou jako rozseknuté jednou velkou obludností. Asi uprostřed Darkmúru, směrem na jih, je velká aréna jménem Černá tlama.

Dirion s úsměvem zamířil rovnou do vesnice. Uctivě zdravil každého na ulici a každý zdravil i jeho, protože Diriona, syna Galigora, tu znal skoro každý. Nejvíce lidí se pohybovalo uprostřed severní části, tam bylo právě tržiště. Dirion se zastavil na západním okraji a prohlédl si trhy. Byl to - oproti trhům, které si pamatoval jako malý - smutný pohled, skoro žalostný. Trhy jsou rok od roku nejen chudší, ale i menší. Tak málo stánků s masem a ovocem. Vůbec všeho tu bylo málo. Za tržištěm na východních hranicích Darkmúru stály další budovy - jako je knihovna, úřady, radnice a kovárna.

Dirion stál na ulici před tržištěm vedle hostince, který se jmenoval Pod drnem. Najednou ho někdo plácnul po zádech, že mu málem vyrazil dech. Otočil se a uviděl staršího muže s dýmkou a s trochu větším pupkem. Velmi dobře poznal svého strýce, Galigorova bratra, starého Barglena.

„Ahoj hochu,“ pozdravil ho Barglen, „tebe jsem tady neviděl celou věčnost. Co dělá ten staroch nahoře? Pořád si lebedí za pecí?“

„Taky tě zdravím, strýčku. Co by mohl Galigor jiného dělat, vždyť ho znáš.“

Barglen se usmál a žertem řekl: „Na co by něco dělal, když má tebe, že?“

„Jak jinak,“ zasmál se Dirion.

Barglen čapnul synovce za rameno a vzal ho s sebou se slovy: „Pojď! Jdeme Pod drn! Stejně tam jednou skončíme všichni.“

„Ale já...“

„Ale... jeden korbel tě nezabije a ten všivák starý Galigor to chvilku bez tebe vydrží.“

Dirion přemýšlel, proč mu je tenhle nekompromisní tón tak povědomý.

Za chvíli už seděli u stolu s ostatními Barglenovi známými a radostně popíjeli, protože pěkná, baculatá a veselá hostinská jim přinesla pěnou přetékaající velké, hnědé korbely. Ihned si přitukli a Barglen zahlásil: „Na zdraví!“

Hospoda byla plná a všude byl slyšet veselý povyk, chichot a hřmot mnoha lidí mluvících najednou. Barglen si zapálil další dýmku a byl opět ve svém živlu. Měl celkem šťastný život a proč by ne. Má totiž pouze dvě oblíbená místa - hospodu a postel, víc Barglen nepotřeboval. Když mu hostinská, baculatá Zíza, přinesla další pivo, tak jí plácnul po zadku a ona se jen usmála. A proč by ne? Byla to jeho žena.

Barglen pak dál pokračoval ve veselé a rozumné debatě, která právě začala. Jeden známý po jeho pravé ruce prohlásil: „Ten kretén mi může políbit prdel!“

Barglen sotva dopil doušek piva a hned řekl: „Ale no tak, trochu slušně. Jsi v hospodě. Navíc tady máme mladou generaci.“ Ukázal prstem na Diriona po své levici a dodal: „Musíme jít příkladem.“

Všichni se zasmáli včetně Diriona. „Krom toho,“ pokračoval jeho strýc, „není to kretén, ale král. Je to ode mě dobrá rada, protože až tě příště uslyší támhle ti pánové v rohu, tak tě vynesou ve třech kusech.“

Dirion se podíval ukazovaným směrem a řekl strýci: „To jsou Garizzonovi vojáci.“

Barglen přikývl, že je to tak, a Dirion se zeptal: „Co tady dělají?“

„Jsou tady, protože sám král se přijel podívat na nové gladiátorské zápasy, které sám schválil.“

Dirion nechápavě civěl, tak jeho strýc dodal: „Ty o tom nevíš? Garizzon schválil v arénách - tady i v Bargerasu - zápasy na život a na smrt. Prý, aby to bylo zajímavější a pro větší zisky. Ty největší zápasy se konají prvních sedm dní v tomto měsíci tady v Černé tlamě a to hlavně proto, že Brandon Garst přebírá velké řemeslo svého otce Grúze Garsta. Pokud dneska neprohraje, tak se stane velkým gladiátorem jako jeho otec a Garizzon chce být u toho.“

„To snad ne,“ špitl Dirion.

Barglen na něj kývl: „Chceš se tam jít podívat? Koupím ti lístek.“

„Ne, nechci se dívat, jak se nějací magoři rubou hlava nehlava až na smrt, aby se Garizzon a další urození smáli k popukání.“

„To není všechno, co si ten kretén vymyslel,“ reagoval na to Urlak, Barglenův známý po jeho pravici. „Dokonce zvýšil o polovinu daně, jako by sám neseděl v Bargerasu na zlaté hoře. Nejspíš chce mít i zlatý oceán.“

Všichni se zasmáli, ale Barglen poté, co se podíval na Garizzonovy vojáky, zda je neposlouchají, řekl ještě tišeji Urlakovi: „Ty blbče, já vím, že je to král kretén, ale hlavně je to král a já vážně nechci jít sedět kvůli tvojí neomalené tlamě, až se támhleti borci zvednou, aby ti seřezali prdel na šest kusů. Tak tě prosím, buď zticha!“

Další známý vedle Urlaka reagoval na Barglenovu poznámku: „Tak už ne ve třech kusech, ale v šesti kusech. Vidíš, Urlaku, konečně jsi povýšil!“

Všichni se zasmáli, Barglen se podíval na Diriona a zakroutil hlavou. Další známý přímo naproti němu řekl: „Já souhlasím s Urlakem. Ten královskej idiot má opravdu chování vesnického burana!“

„To říká sám buran,“ prohlásil někdo další.

Všichni se opět zasmáli a Barglen dodal: „Aspoň to má s čím srovnávat,“ a vypustil další obláček ze své dýmky a napil se piva.